

over 32 Aar, slet ingen Tjenestetid faae. Jeg troer ikke, at dette vel kan gaae an, og at det første Stykke, forsaavidt det ogsaa angaaer de Befarne: — hvad det gjør —, vil føre til nogle forunderlige Anomalier, thi dersom f. Ex. en dansk Mand farer med et engelsk Skib paa Danmark og gjør 6 Reiser om Aaret, skal han, hvergang han kommer til en dansk Havn, løbe til Mønstringsbestyreren og sige: Nu er jeg kommen, og hver Gang han vil gaae ud igjen, skal han, selv om han ikke ret vel har Tid dertil, gaae derhen og sige: Nu reiser jeg igjen; thi han skal jo melde sin Afreise og Tilbagekomst hver Gang hos Mønstringsbestyreren, men dette er virkelig en overflødig Form at anvende. Til Trods for disse Bemærkninger, jeg saaledes har tilladt mig at gjøre, skal jeg gjentage, hvad jeg alt har erklæret, at jeg troer, at de allerfleste af de omtalte Punkter ikke ville blive Stridsspørgsmaal mellem mig eller dem, der mulig kunne dele min Anskuelse, og den høitærede Justitsminister, det troer jeg, at Motiverne paa flere Steder antyde, og jeg skal derfor slutte med endnu engang at takke den høitærede Minister for dette Lovarbejde.

Formanden: Førend Forhandlingerne gaae videre, skal jeg meddele det høie Thing Udfaldet af den Stemmegivning, der fandt Sted i Begyndelsen af Mødet til det Udvalg, der er besluttet nedfat til at behandle Lovudkastet om Anskaffelse af Materiel og Inventarium til aarlige Øvelsesleire samt Oprettelse af saadanne Leire i Finantsaaret 1868—69. Som jeg før angav, var der ialt afgivet 79 Stemmesedler, men heraf var een blank og een ugyldig, fordi der paa den fandtes Navnet „Nyholm“ uden nærmere Betegnelse. Der blev altsaa 77 gyldige Stemmesedler tilbage; afgjørende Flertal saaledes 39 Stemmer. Valgte ere: Baek med 76, Dam med 74, Brun med 73, B. Christensen med 72, Wälken med 72, Albertsen med 71, C. Christensen med 71, Ernst med 70 og Schønheyder med 66 Stemmer.

Vi gaae derefter tilbage til Behandlingen af den foreliggende Sag. Det ærede Medlem for Vornholms 1ste Valgkreds har Ordet.

Fallefen: Det vil erindres af Thingets ærede Medlemmer, at det Lovudkast, som laa til Grund for Loven af 2den Marts 1861, undergik væsentlige Forandringer i Folkethinget, og at navnlig de Befarnes Stilling blev aldeles forskjellig fra, hvad der var foreslaaet i Udkastet. Dette i Forbindelse med en Deel andre Ændringer, der her bleve vedtagne, gjorde, at Loven, skjøndt den i det Enkelte kan siges at være correct affattet, dog som Heelhed betragtet mangler nogen Overstuelighed og Klarhed. Det forekommer mig, at denne Overstuelighed er kommen tilstede i en væsentlig Grad i det forelagte Lovudkast, og at det i formel Henseende fortjener Paaskjønnelse. Desuagtet er der vel Et og Andet at udsætte i den nævnte Henseende, men jeg skal dog ikke idag opholde mig derved, da det jo vil være tidspunkt, hvis det eventuelle Udvalg ikke skulde blive opmærksomt derpaa, da at stille Ændringsforslag i saa Henseende til 2den Behandling. Derimod skal jeg tillade mig at dvæle ved nogle Realitetsbestemmelser, med Hensyn til hvilke jeg iøvrigt i flere Henseender kan slutte mig til Bemærkninger af de ærede foregaaende Talere. Til den første almindelige Bestemmelse i § 1 er der opstillet en Undtagelse i den midlertidige Bestemmelse § 7, der omtaler det Mandstab, som fra Slesvig, Holsteen og Lauenburg paa Grund af Fredstractaten er stillet i et særegt Forhold. Det forekommer mig, at denne midlertidige Bestemmelse burde udelades. Den bør under de nuværende Forhold ikke staae i denne Lov, som for lang Tid skulde være en Afslutning af vort Værnepligtsspørgsmaal. Regjeringen maa betragte det som et simpelt Conduitespørgsmaal, hvorledes disse Mænd skulle behandles. Det kan jo ikke siges, at de have dansk Indfødsret i den Forstand som Andre, da de dog vedblive at staae i et vist undersaatligt Forhold til en fremmed Tyrste, og de kunne derfor ikke falde fuldstændigt ind under § 1. Det forekommer mig altsaa, at naar disse Mænd indtræffe her, er det en reen Conduitesag, hvorledes man vil behandle dem; kun er det jo naturligt, at man behandler dem paa den meest lempelige Maade. — I § 2 er optaget Bestemmelsen om, at Islænderne skulle være frie for Vær-